

че Мешко е едно чудесно момче, за което, наистина, е заслужавало да жертвуватъ живота си.

Но скоро тѣ се убедиха, че той е не само чудесно, но и храбро момче. Веднажъ, когато и тримата си бѣха легнали да подрѣмнатъ, увити въ дебелиятъ дрехи и кожи въ колибата, навънъ се раздадоха нѣколко силни пушечни гърмежи. Всички скочиха и излѣзоха отъ колибата и какво да видятъ: Мешко съ пушка въ ржка, подритваше съ кракъ две северни току-що убити лисици. Авиаторитѣ знаеха, че тия лисици сж голѣми хищници, макаръ че на гледъ сж съвсемъ безопасни съ своята снѣжно-бѣла козина, и затова се много изплашиха.

— Бре, Мешко, ами че, ако не бѣше ги ударилъ съ първия куршумъ, знаешъ ли, че сж могли да те разкъсатъ?

— Тѣ ли? — отвърна нашъ Мешко. — Азъ съ мечки съмъ се разправялъ, та отъ лисици ще седна да се плаша.

Но днитѣ минаваха и храната почна да се свършва. Скоро трѣбваше да прибѣгнатъ и до суровото тюленско месо.

— Тѣй повече не може да върви, — рече веднажъ Мешко, — ами да си плюемъ на петитѣ, че да тръгнемъ да търсимъ нѣкое село. Друго спасение нѣма!

Нѣмаше какво да се прави. Всички нарамиха колкото може повече дрехи и храна и тръгнаха по посока на югъ, водени отъ компаса, който взеха отъ аероплана

Вървѣха, вървѣха день, два, спѣха на открито, увити въ кожуситѣ си, сѣдаха да си починатъ и да позакусятъ и пакъ вървѣха, но село или каква да е следа отъ човѣшки кракъ не можаха да видятъ.

— Не се отчайвайте, — думаше Мешко, — важното е да държимъ посоката, все ще стигнемъ.

Най-после на четвъртия день, уморени и отчаяни, тѣ съзрѣха въ далечината шейна. Въ шейната бѣше впрегнато нѣкакво едро бѣло животно, което като че не припускаше, а просто летѣше по бѣлата снѣжна ширь.

— Това е северенъ елень! — извика единъ отъ авиаторитѣ, когато шейната наближи.

Наистина, това бѣше северенъ елень. Щомъ ги забележи ескимосътъ, който караше шейната, свърна къмъ тѣхъ и само следъ нѣколко минути вече ги канѣше най-гостолюбиво да се качатъ, за да ги откара въ близкото се-